

Scénář k rozhlasové reportáži – ZŠ Šlapanice

1. **Vstup:** Věra Klabáčková, za svobodna, se narodila v roce 1960 ve Zlíně a vyrůstala ve Slavičíně. V průběhu svého dětství, v šedesátém osmém roce, do Československa vtrhla vojska Varšavské smlouvy a paní Věra si na událost takto vzpomíná:

Pamětnice

12:47-13:59 „Nad Slavičínem byly vojenské kasárny, že ti Rusi přijeli i tam, a že jeli. My jsme tenkrát bydleli tam v činžáku, takové ty el bloky, něco podobného jak je v Brně sídliště Tábor, takový typ domu a to byl, takový polouzavřený dvůr, a tam jsme si hrávali, a ti Rusi jeli po té silnici nahoru k těm kasárnám, tanky tam jely, a my jsme tenkrát se toho celkem báli, a zároveň jsme byli zvědaví, takže tatínci drželi vždycky hlídky, aby některé dítě neuteklo z toho dvora, že měli takové služby, nám vlastně jakoby nic neudělali, ale bylo to celé takové nepříjemné, protože oni byli jakoby na těch tankách, vylezení z těch poklopů, a drželi ty samopaly, a teď se s tím takhle dívali kolem a utábořili se tam v lesíku nad Slavičínem, a co si jako děcko pamatuji, že tam po nich zůstal strašný nepořádek, jako to jsou takové moje vzpomínky ale...”

2. **Vstup:** Po maturitě na gymnáziu studovala paní Věra Vysokou školu elektrotechnickou fakultu s oborem radiotechnika v Brně. Po studiích nastoupila do podniku Konstrakta Trnčín vývojové středisko Brno, kde se zabývala vývojem vojenské techniky. Již během střední školy ale také i na vysoké škole se museli studenti účastnit povinných brigád. Pamětnice byla několikrát na chmelových brigádách.

Pamětnice

34:55-35:33 „Já jsem byla poprvé na té chmelové brigádě na gymnáziu na začátku čtvrtého ročníku a podruhé jsem byla na vysoké škole a právě před třetím ročníkem, ale ty chmelové brigády byly relativně zábavné pro nás jako studenty, protože jste jeli vlakem, to byly většinou speciální vlaky, které teda stály na každém nádraží, protože i všechny nákladáky měly přednost a jelo se strašně dlouho vlakem a bylo to kolem Rakovníka tam v té oblasti jsme byli obvykle ubytováni vždycky v takovém rykusáku (dřevotřískové domečky přízemní většinou) bývalo to jako stavební objekty...”

35:53-36:32 „Tenkrát jsme nafasovali ne matrace, ale slaměnky, takže když první den si spolužačka sedla na kraj postele a pěkně si to tam usedla a potom se musela při spaní držet, aby nesjížděla a měli jsme takové ty vojenské deky takové ty kopřiváky se tomu říkalo, ono to tak trochu kousalo. Jídlo jsme dostali do ešusů, že tam vždycky a někdy bylo problematické ty ešusy dobře vymývat ale asi jsme byli odolní proti infekcím. Sprcha, no sprchy tam byly, a teplá voda tekla jen mezi druhou a třetí ráno, takže většinou jsme si vlasy umívali ve studené vodě ...“

3. **Vstup:** Na vysoké škole měli i další brigády, které byly jednodenní a nepovinné. Většinou byly v zemědělství. Obvykle se jednalo o práci na poli nebo v lesích. Domácí práce jako vysypat koš nebo jít nakoupit, to už byla samozřejmost.
4. **Vstup:** Svého manžela paní Věra poznala přes jeho dva bratry, se kterými chodila na školu. Vdávala se, když jí bylo dvacet jedna let. Ve dvaceti pěti letech se manželům Klabačkovým narodilo první dítě a za pár let druhé. V současné době má kromě svých dvou dětí také pět vnoučat, se kterými ráda tráví čas třeba na turistických vycházkách. Na to navazují cíle a přání, které v této době paní Věra má.

Pamětnice

47:34-47:48 „Když vnoučata budou mít radost ze života, když se jim bude dobře dařit tak si myslím, že já budu taky spokojená.“

5. **Vstup:** A co by paní Klabačková vzkázala mladší generaci?

Pamětnice

44:52-45:39 „Važte si toho, že můžete říkat a dělat to, co chcete. Co se týká toho životního prostředí je to asi víc na vás, ale Evropa to nezachrání až tak úplně. Pomocť musí celý svět a myslím si, že dívejte se na svět optimisticky. Naštěstí vy nemáte tu nevýhodu nás starších, že už vidíme moc bubáků po cestě. Vy máte před sebou život a když budete přátelští i k ostatním, tak váš život určitě bude lepší.“